

РЕШЕНИЕ

№ 8659

гр. София, 14.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **437** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл. 208 – 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.72, ал.1 от Закон за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на полицейски служител на 07 РУ СДВР, чрез процесуалния представител, срещу решение № 4376 от 02.10.2023г. по адм. дело № 2023111028982/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав, с което е отменена заповед за задържане с рег.№ 3382зз-628/27.05.2023г., издадена от полицейски орган при 07 РУ СДВР-С., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на А. В. Л. е наложена принудителна административна мярка „Задържане за срок до 24 часа“.

В подадената жалба касаторът твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, като твърди, че заповедта за задържане е издадена от компетентен орган, в изискуемата от закона форма с необходимите мотиви, твърди, че в оспорваната заповед е посочено, че са налице данни за съпричастност към престъпление по чл.346 ал.1 НК по образувано ДП №815/2023г. по описа на 07 РУ СДВР; счита, че това посочване, както и множеството криминалистични регистрации след извършена справка чрез ОДЧ-70, представлява излагане на мотиви и обосновава законосъобразното издаване на заповедта за задържане; посочва, че според съдебната практика е допустимо мотивите да бъдат изложени в друг, отделен документ, съставен

с оглед предстоящото издаване на акта, като счита, че в производството по издаване на заповеди за задържане, такъв „подготвителен“ документ притежава именно докладната записка, изготвена от полицейски орган; твърди, че наличието на данни по смисъла на чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР не изисква на този етап те да бъдат доказани, а е необходимо и достатъчно да бъде налице само предположение за извършено престъпление, като посочва практика на ЕСПЧ-„П. и П. срещу България“. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и претендира юрисконсултско възнаграждение и за двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба в представените писмени бележки изразява становище за неоснователност на касационна жалба, като моли оспорваното решение на СРС да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно. Счита, че цитираната в касационната жалба съдебна практика е тълкувана тенденциозно, твърди, че със задържането са нарушени основни права на А. Л., тъй като копие на заповедта, което му е предоставено, е нечетливо; в заповедта по чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР не са посочени обстоятелствата, които обосновават задържането и е посочено само престъпление по чл.346 НК, но не е посочено нито МПС, предмет на престъплението, нито доказателства за съпричастност на А. Л.; твърди, че е нарушена свободата на придвижване, както и че никъде не е посочено въз основа на какво са били получени данни за престъплението. Моли да бъде отхвърлена касационната жалба, като претендира направените съдебни разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X. касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на А. В. Л. чрез пълномощника му - адв.К. Т.- САК срещу заповед за задържане на лице рег. № 3382зз-628/27.05.2023 г., издадена от полицейски орган при 07 РУ- СДВР - С., с която на основание чл. 72. ал, 1, т.1 от ЗМВР на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "задържане за срок до 24 часа".

С Решение № 4376 от 02.10.2023г. по адм. дело № 2023111028982/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав, съдът е отменил заповедта за задържане.

В решението си СРС, въз основа на събраните по делото доказателства, е възприел следната фактическа обстановка:

Със заповед за задържане рег.№ 3382зз-628/27.05.2023г., издадена от полицейски орган при 07 РУ СДВР-С.-М. Й. С., по отношение на А. В. Л. била приложена принудителна административна мярка „задържане за срок до 24 часа“ в помещение за временно задържане на 07 РУ - СДВР. Като правно основание за издаване на заповедта била посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 6 ЗМВР. Като фактическо и правно основание за издаване на заповедта е посочено “чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР -данни за извършено престъпление по чл.346 от НК - ЗМ № 815/2023 г.“ Жалбоподателят е подписал оспорваната заповед, като му е било връчено копие от нея. Същият е попълнил и подписал предоставената му на основание чл.74, ал.3 от

ЗМВР декларация (приложение № 1 към чл. 15, ал. 2) за удостоверяване на факта, че задържаното лице е запознато с правата си по чл. 72, ал. 3, 4, 5, и 6 и чл. 73 ЗМВР.

С обжалваното решение Софийският районен съд е отменил процесната заповед за задържане, като се е позовал на събраните доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е незаконосъобразно издадена, в противоречие с материалноправните разпоредби, като е приел, че в заповедта за задържане освен цифровото изписване на чл.346 от НК, липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. По този начин от заповедта не става ясно кога се твърди, че евентуално А. В. Л. е извършил соченото престъпление, нито какви са били конкретните му действия, за да може да се прецени дали извода на полицейския орган, че тези действия покриват състава на чл.346 от НК, е верен или не. Съдът е приел, че обжалваната заповед не е и косвено мотивирана чрез материалите от административната преписка, тъй като в заповедта не е цитиран какъвто и да е документ (докладна записка, протокол за претърсване и изземване, доклад за проверени лица и превозни средства или други), който да се счита за неразделна нейна част. Съдът е приел, че в административната преписка е приложено копие от докладна записка, което е нечетливо, а от представената докладна записка рег. № 3382р- 20429/2023 г. по описа на 07 РУ - СДВР се установява, че А. В. Л., има множество криминални регистрации. Според СРС от тази докладна записка изобщо не може да се направи извод за фактическите рамки на извършеното деяние по чл.346 от НК, предмет на воденото ДП № 815/2023 г. по описа на 07 - РУ -СДВР, респ. каква е съпричастността на Л. към посоченото деяние.

Така постановеното решение е правилно. Изложени са подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи формирани от първоинстанционния съд се споделят напълно от настоящата инстанция. Районният съд правилно е приел, че в акта е посочено правното основание за задържане на лицето, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице. Касационната инстанция споделя извода, че липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. Това води до невъзможност за осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на заповедта за задържане. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможен само тогава, когато той съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на АПК. В процесната заповед не е посочено фактическото основание за нейното издаване. Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административния орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същият е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно което липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Настоящият състав намира, че районният съд правилно е приел, че обжалваната заповед е немотивирана и посочването единствено на „данни за извършено престъпление ЗМ №815/23г. чл.346 от НК“ не е достатъчно. В случая не е ясно защо е задържано лицето, има ли достатъчно данни за негово участие в извършване на престъпление. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено.

Съдът не споделя възраженията на касатора, че това посочване, както и множеството криминални регистрации след извършена справка чрез ОДЧ-70, представлява излагане на мотиви и обосновава законосъобразното издаване на заповедта за задържане и по този начин отговаря на изискванията на съдебната практика мотивите да бъдат изложени в друг документ. В тази връзка следва да бъде отбелязано, че в заповедта за задържане на А. Л. изобщо не е посочена справката за криминални регистрации на лицето, като е недопустимо „допълване“ на мотивите на процесната заповед с излагане на аргументи впоследствие в съдебна фаза.

Във връзка с посоченото решение на ЕСПЧ по делото „П. и П. срещу България“ настоящия съдебен състав, счита, че то е безспорно приложимо, но в случая обосновава обратна на касатора теза-а именно, че посочването единствено на цифрова квалификация на престъплението и номер на досъдебно производство не са достатъчни за мотивираност на заповедта за задържане. В този смисъл следва да бъдат посочени §46 и §47 от решението на ЕСПЧ, съгласно които, „чл. 5 § 1 (в) изисква лицето да е задържано по "обосновано подозрение", че е извършило престъпление. Т. подозрение не може да бъде общо и абстрактно. Това означава, че трябва да има факти или информация, които биха убедили обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило определено престъпление. Трябва да се отбележи, че такива факти и информация не са посочени в заповедите за задържане на жалбоподателите по настоящите дела, които само се позовават на приложимите законови разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия. Това само по себе може да бъде достатъчно основание за Съда да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателите е несъвместимо с принципа на защита от произвол“. Ето защо е правилен извода на районния съд, че посочването на номер на ДП и цифрова квалификация на престъпление в мотивната част на оспорената заповед не преодолява липсата на изложени фактически основания за задържане на лицето.

В този смисъл е и практиката на СЕС- съгласно решение от 25.05.2023г. по дело С-608/21, прието от Съда на ЕС, Директивата 2012/13/ЕС за право на информация в наказателното производство изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

На задържаното лице А. Л. не са предоставени документи, които се съдържат данни, които му позволяват да разбере основанията за неговото задържане и предвид

гореизложеното районният съд правилно е приел, че заповедта за задържане на А. В. Л. следва да бъде отменена. С оглед на изложеното съдът намира, че обжалваното решение следва да се остави в сила.

С оглед изхода от спора, на основание вр. чл. 143 ал.1 АПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в общ размер от 750 лв. /седемстотин и петдесет лева/, представляващи адвокатско възнаграждение по договори за правна защита и съдействие пред касационната инстанция, като са представени доказателства-договор за правна защита и съдействие за 750 лв. Съдът счита, че така определените размери на адвокатското възнаграждение за касационната инстанция съответства на изискванията на чл. 36 от Закона за адвокатурата и чл.8 ал.2 т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения Административен съд-София-град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4376 от 02.10.2023г. по АНД № 2023111028982/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. В. Л. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 750 лв. /седемстотин и петдесет лева/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.